

ozre, vlada še večinoma povsod starokopitarstvo. Da se ljudje ne poprijemajo tudi novjših načinov obdelovanja, je največ krivo to, da nič ne berejo o gospodarstvu. Tukajšnje bralno društvo ima precej gospodarskih knjig, a le malokdo jih prebira. Mohorjeva družba izda vsako leto po eno gospodarsko knjigo, katera pa se navadno najmanj bere. Govornik v ta namen priporoča, naj bi udje bralnega društva pridno prebirali tudi gospodarske knjige in časnike in naj bi si naročali izvrstni slovenski gospodarski list »Kmetovalec«, ki izhaja v Ljubljani, dvakrat na mesec, stane 2 fl. in šteje že 5000 naročnikov. Kdor pa enkrat ima list, hrani posamezne številke in da list koncem leta vezati, kajti gospodarski članki imajo stalno vrednost. Govornik pozna kmeta, ki hrani mnogo lepo vezanih »Kmetovalec«, »Slov. Gospodarjev« in ima precej gospodarskih knjig, v katerih si ob svojem času išče sveta in pomoči; zato pa ima tudi vzgledno gospodarstvo in obilo denarja. Krajcarji, ki jih izdamo za take knjige in časopise, dajejo dobre obresti.

Naši kmetje so z zanimanjem poslušali poučni govor. Ko se je izrekla zahvala gosp. Belétu, so z zadovoljstvom šli na svoje domove.

Resnica je, živa beseda veliko izda; zato so gospodarski poučni shodi za našega kmeta velikega pomena. Naši bratje na Kranjskem so tako srečni, da imajo svojo vzgledno delujočo kmetijsko družbo, katera kaj lepo skrbi za gospodarski napredek kranjske dežele. Šteje že 95 podružnic in 4155 udov. Vsak večji kraj ima svojo podružnico. Tudi na Štajarskem imamo v Gradci enako družbo, ali ta se za Slovence malo briga; vinorejska šola v Mariboru je popolnoma nemška. Ta družba ima tudi na južnem Štajarju nekaj podružnic, ali te so skoraj vse v rokah naših nasprotnikov. Najbolje bi menda bilo za štajarske Slovence, ako bi si sčasoma osnovali svojo slov. kmetijsko družbo in se tudi v gospodarskem oziru postavili na svoje noge. Dokler pa nimamo take družbe, naj pa v večji meri naša bralna društva, ki so večinoma tudi kmetijska, pospešujejo gospodarski napredek posebno s prirejanjem poučnih shodov z ustanavljanjem drevesnic in trtnic. Tudi naše šole bi se morale bolj ozirati na kmetijstvo, posebno na sadjerejo; in vendar še je mnogo šol, pri katerih še ni nobene drevesnice, ali ni učitelja, ki bi imel posebno veselje s poučevanjem učencev o sadjereji.

Denar je svetá vladar, ta pa za kmeta leži v gospodarstvu zakopan. Zato pa, slovenski kmet, poprimi se, kjer le mogoče, umnega naprednega gospodarstva, pomagaj si, kolikor mogoče, na ta način sam in imel boš odslej več denarja v hiši nego doslej.

Ciriljev.

Sejmi. Dne 19. pri Št. Juriju ob Ščavnici. Dne 20. pri Št. Juriju ob Pesnici, v Poljčanah, v Brežicah. Dne 22. na Kalobju, v Črmožicah, na Pilstanju. Dne 24. v Velenju, na Laškem, v Arnovžu, pri Sv. Križu na Murskem polju, v Slovens. Bistrici, Središču, Rogatcu, Imenem. Dne 25. v Turniščah.

Dopisi.

Iz Ptujja. (Nedeljski počitek po pisarnicah.) Nedeljski počitek uživajo uradniki pri c. kr. okrajnem glavarstvu in pri c. kr. okrajnem sodišču. Isto dobroto radi bi uživali pa tudi uradniki po notarskih in odvetniških pisarnicah. Obrnili so se zatoraj s pismeno prošnjo do vseh šefov. Uspeh ni bil ugoden!

Od odvetnikov izrekli so se trije za popolni nedeljski počitek, namreč gg. dr. Čuček, dr. Jurtela, dr. Ploj; dr. Fichtenau je za delni nedeljski počitek; dr. T. Horvat ne mara nedeljskega počitka ter ga tudi svojim urad-

nikom ne privoščí; dr. Brumen se je oklenil v tem oziru dr. Horvata in je vsled tega tudi nasprotnik nedeljskega počitka! Od notarjev je g. M. Koser za popolni, S. Ožgan le za delni nedeljski počitek. O notarju Filferrotu je le to znano, da se v njegovi pisarnici tudi ob nedeljah dela.

Ker ni bilo doseči jedinstvi, ostalo je vse pri starem.

Ali se nasprotniki nedeljskega počitka boje zgube na zaslužku? Jeli taka bojazen opravljena, o tem ne maram govoriti.

Prizadeti uradniki se naj ne udajo, ampak naj tirjajo svoje pravice dosledno in energično. Gotovo njih bodo dosegli, ker bodo nasprotniki nedeljskega počitka prisiljeni odnehati. Saj ni najti pametnega razloga, zakaj bi se nedeljski počitek ne mogel upeljati vsaj med tem, ko trajajo počitnice pri sodišču. In že ta drobtinica bi dobro došla zasebnim uradnikom v Ptujju.

Iz ptujškega okraja. (Stari in novi c. kr. okrajni glavar.) Gosp. vitez Scherer nas je zapustil ter se je preselil v Gradec. On ni bil mož na svojem mestu; ker ni znal slovenski, ni mogel z ljudstvom občevati. Kdor pa z ljudstvom kot uradnik ne more neposredno občevati, ne pridobi si nikoli zaupanja pri ljudstvu. Tako tudi gsp. Scherer ni imel zaupanja! Če se ljudje niso proti njemu pritoževali, opustili so to iz potrpežljivosti in ker se je sploh mislilo, da slovenščine nevešč uradnik v Ptujju dolgo ostati ne more. Znano je tudi bilo v obče, da se je gosp. Scherer več let potegoval za premestitev v Gradec! Gosp. Scherer bil je nasprotnik slovenskega uradovanja in Slovencev. Le Ptujčanom, Rogačanom in Ormožanom bil je poseben prijatelj in podpornik. Rogačani so mu zato, posebe pa še za pomoč pri volitvah v okrajni zastop hvaležni; imenovali so ga celo častnim občanom! Bodi njim in njemu!

O novem glavarju baronu Apfaltrern se trdi, da je rojen na Kranjskem in da je zmožen tudi slovenskega jezika. Kmalo se bode pokazalo, koliko je na tem resnice.

Že danes pa opominjamo vse župnijske in občinske urade, da naj uradujejo s c. kr. okr. glavarstvom v Ptujju slovenski in da naj od tega tirjajo slovensko uradovanje. Tu ne kaže, ozir jemati na osebo glavarja ali kate-regakoli drugega uradnika. Uradnik je plačan; on je zaradi ljudstva tu, on mora jezik ljudstva znati! Če se uradnik ni naučil v mladosti v šoli slovenščine, naj si ne išče službe in kruha med nami Slovenci! Kdor hoče med nami kruh jesti, mora naš jezik znati in spoštovati, če je po rodu tudi Nemec ali Italijan. — Bodimo ponosni na naš jezik; ne pustimo ga prezirati v nobenem uradu, od nobenega uradnika!

Iz Dobove pri Brežicah. Malokedaj berejo cenjeni čitatelji »Slov. Gosp.« kak dopis iz Dobove. Mogoče so razmere dobro urejene, da bi bilo odveč poročati o njih? Da, veliko je dobrega. Pa nekaj je grajevredno, kar ne more oveseliti navdušenega rodoljuba, namreč zaspanost v narodno-dejanskem oziru.

Ne smem trditi, da ne bi čutili v sebi narodne zavesti. Gotovo. To smo Dobovčani pokazali o prihodu ljubljenskega nadpastirja, ko smo okrasili pota, kapelice, cerkev in hiše z mnogovrstnimi, posebno z narodnimi slovenskimi zastavami. Pa to narodno zavest kaže slovenski narod povsod, a vendar zaostajamo mi Dobovčani. Kako to? V praktičnem oziru namreč t. j. v resnobnih položajih, ko bi morali tudi dejansko pokazati širnemu svetu, da nam bije srce za svete narodne svetinje, posebno za blagoslavni materinski slovenski jezik, v resnih trenutkih, pravimo, kažemo veliko, neodpušljivo mlačnost. Nekaterniki čudovito radi nemškutarijo. Ne bi verjeli, če se ne bi sami prepričali. Nemščino, katera je še v spominu iz vojaških let 1848, 49, 59, prosimo, pozabite! Prvič bi se pošten Nemec pač lepo zahvalil, ko bi slišal, kako mrcvariijo nekaterniki njegov materinski jezik, drugič pa dotičnim njih nemščina gotovo ne zasluži

vsakdanjega kruha, katerega bodo istotako imeli, če se zavedajo z ponosom, da jih je rodila slovenska mati. Tedaj slovenski kmet, govori vedno in povsod slovenski!

Če pa boš vedno s ponosom kazal lepoto svojega jezika, boš tudi ob času volitev s ponosom volil slovenskega volilnega moža in ta bode dal svoj glas spet vernoslovenskemu kandidatu. Pa kako je bilo dozdej? Čast vsem tistim, ki ste vedno stali pogumno na narodnem stališču, druge pa omilujemo za zdaj, v prihodnjic pa jih imenoma imenujemo figovce in narodne mameluke, če se bodo spet izneverili ter za čašo piva drli v nemški tabor, ki ne želi Tebi slovenski kmet drugega, kakor sramotni pogin. Zatoraj volite vsi volilci, kot jeden mož, pri prihodnjih volitvah v okrajni zastop narodne može. Ne poznam fare, ki bi imela 7 občin, kakor jih ima Dobovska; 7 glasov pa za narodnega moža pomeni slavno zmago. Vaša sreča je v Vaših rokah. — Vi župani pa dajte dober vzgled. Pred nekaj leti ste imeli vsi »slavne« nemške občinske pečate, kar je gotovo sramotno za slovenski kraj, a še bolj žalostno in sramotno je, če ga ima še zdaj ta ali oni. Proč s temi v staro šaro, novi slovenski pečat naj krasi Vaše spise in odpise. Pa še nekaj! Slovenski pečat pa nemški naslov na zavitku se nikakor ne vjema. An die löbl. Bezirks-hauptmannschaft slove po slovensko: Na slavno okrajno glavarstvo. Nikar ne smešite sami sebe in pa dobre stvari. Sicer se i Vam vse posmehuje, kakor če bi hoteli juho zajemati z vilicami. Kažete se tedaj in bodite tudi zavedni, odločni slovenski možje stoječi na braniku za svoje pravice, ravnaajoči se povsod po starem a vedno novem slovenskem geslu: Vse za vero, dom, cesarja.

Ljubezen do ljubljene cesarja pa pokažete med drugim posebno letos na slovesen način, če blage volje pripomorete po svojih močeh k veselici, katero priredi v Dobovi učiteljstvo za Vašo šolsko mladino. Podpirajte to veselo podjetje bodi na kateri koli način ali z denarnimi prispevki, z jedilnimi doneski ali tudi s pitnimi zalogami. Namen te šolske veselice v proslavo petdesetletnice vladanja Njih Veličanstva je: vzbuditi v mladih srcih goreč čut ljubezni do ljubljene slavno vladajočega cesarja in tako gojiti že v mladosti narodno, avstrijsko zavest. Vdeležite se veselice v prav ogromnem številu! Ko bode videli, kako navdušeno proslavlja z mladeniškim veseljem Vaša mladež sivega jubilanta, bode se gotovo i Vam izvila iz prs goreča prošnja: »Milostno nebo, ohrani nam še mnoga leta ljubljene vladarja.«

Iz Poljčan. (Volitve.) Dne 8. avg. vršile so se v Poljčanah zaporedoma pod predsedništvom visokorodnega c. kr. glavarja mariborskega volitve županov in svetovalcev treh občin: Poljčane, Stanosko in Lesičjo ves. Zanimiva je bila volitev poljčanskega občinskega starešinstva. Neki dolgi mlinar je trdil, da je že 48 let pri poljčanski občini, pa take volitve še ni bilo v Poljčanah. To-liko let sicer občinski odbornik biti ne more, ker je star še le 58 let, a to je res, da Slovenci celih 48 let niso zmagali kakor letos. Znaprej pa upamo, da bodo nemškutarji na zopetno zmago čakali 48 let ali pa še dalje. Prizadevali so si naši nasprotniki na vso moč tudi letos spraviti starega župana na občinski stol in tri odbonike i v starešinstvo, pa ni šlo. Omenjeni mlinar je radi tega skoraj popolnoma ob pamet (kadar luna spreminja svoja znamenja, itak v njegovi glavi ni vse v redu.) Za nemškutarje si je veliko prizadeval stari Prešern; prav iz srca ga omilujemo ter ga opozarjamo na stari slovenski pregovor: Kdor se med korene meša, ga svinje pohrustajo. Od novega vrlega poljčanskega župana Jožefa Detiček p. d. Rihl in svetovalcev Jožefa Detiček p. d. Mlakar, Jakoba Bizjak in Janeza Debelak pa smo prepričani, da bodo vstrajno brez strahu postopali in svojo občino znotrajno in zunajno narodno zastopali. Brezobzirno naj delujejo v narodnem duhu, v blagor občine, saj se

tudi nemškutarji niso ozirali na Slovence. Kmetje, Vi pa ste sedaj spoznali, da ti poljičanski gospodje niso Vaši prijatelji, ker so se tako strašno bali, da bi kmetje prišli v občinski odbor.

Pri volitvi starešinstva občine Stanosko je bilo mirnejše, dasiravno si je tudi tukaj z besedo in vinom skušal pridobiti občinsko predstojništvo nek nemškutarski socijalni demokrat, kojega tukaj nočemo imenovati. Pa večina kmetov je spoznala nakano in si izvolila poštenega kmeta Urlepa svojim županom. V Lesičji vesi so volili kmetje mirno iz svoje srede Inkreta.

Razne stvari.

Domače.

(Mil. knez in škof), ki so se z zadnjega naporenega vizitacijskega potovanja vrnili precej bolehnji, so sedaj že toliko okrevali, da so danes kot na god cesarjev mogli v stolnici služiti slovesno sveto mašo z mnogobrojno asistenco. Pri sv. maši so bili navzoči vsi občinski, uradniški in vojaški dostojanstveniki. Pri obedu v knežjem dvorcu, h kateremu so bile povabljene najodličnejše osebe našega mesta, so mil. knez in škof v iskrenih besedah napili godovnjaku-jubilantu.

(Poslanec g. J. Žičkar) bo imel prihodnjo nedeljo 21. avgusta pri Slaperniku poleg Vitanja ob 3. uri popoldne volilski shod.

(Shod volivcev) pri Svet. Janžu se odloži, in skličeva volilce v nedeljo dne 4. septembra ob 3. uri popoldan na Črni gori pri Ptujju. Gregorec-Jurtela.

(Kam pojdemo v nedeljo?) V Jarenino na cesarsko slavnost. Bo imenitna? Seveda, kakor je to že v Jarenini navada. Domačini, sosedje in prijatelji Jarenine, na svidenje torej v velikem številu!

(Izmed Marijnoceljskih romarjev) je nekdo v Kapfenbergu izgubil mošnjico z nekaterimi gld. Hranjena je pri č. g. Antonu Šebatu, kapelanu v Poljčanah. Kdor jo je izgubil, naj se zglaš pri njem pismeno ali osebno.

(Od Sv. Jerneja pri Ločah) se nam poroča že zopet žalostna novica in sicer nesreča, ki je zadela celo župnijo. Dne 9. t. m. ob treh popoldne je klestila toča, kakor orehi debela, in je uničila polovico grozdja in drugih pridelkov. Najbolj debela je padala okrog strelišča, akoravno se je pred nevihto mnogo smodnika porabilo. Bog nam pomagaj!

(Občinski zastop v Novi Štifi) pri Gornjem gradu je dne 7. avg. t. l. sklenil soglasno in odposlal na dotični ministerstvu prošnji za ustanovitev slovenskega vseučilišča in nadsodišča v Ljubljani.

(Poštne zadeve.) Poštni blagajnik v Celju, g. Mat. Wurianek, je stopil v pokoj.

(Südmarka) naznanja, da je darovala dvema učiteljema 25 gld. oziroma 50 gld. Seveda morata vsled tega delovati odslej za nemštvo. Kdo sta neki ta dva gospoda, ki delata s takim početjem le sramoto vrlo narodnemu učiteljstvu na Spodnjem Štajarju? Ali nju ni sram, da prodajata za nekaj umazanih srebrnjakov svoje narodno prepričanje?

(Pri Mali nedelji) je bil dne 12. avgusta najden nepoznan mož, skoraj mrtev, le poslednje olje se je sprejel, na to pa kmalu umrl. Star je po spoznanju okoli 60 let; bil je brez suknje v domači obleki. Kjer ga pogrešajo, naj se oglašijo pri malonedeljskem predstojništvu. Nasilne smrti ni bilo na njem spoznati.

(V Frankovcih pri Ormožu) je se zgodila v ponedeljek dne 8. avgusta ob pol 4. uri popoldan velika nesreča. Kmečki 16letni sin Ivan Puklavec je strugal z domačo deklo v neki jami zemljo za novo peč in sušilnico. Bilo je par metrov pod zemljo. Oče pride z vozom, da bi zemljo odpeljal. Naenkrat se utrga na debelo viseča zemlja

in pokoplje oba strugača. Oče ni mogel pomagati. Kričal je na pomoč. Izkopali so oba težko poškodovana. Priden Ivan je na žalost staršev in prijateljev za dve uri umrl. Dekla še živi. Pokopali smo ga v sredo v lepem sprevodu v hladno zemljo. Naj v miru počiva.

(Toča) je pri nas hudo klestila v torek dne 9. avgusta popoldne. Najhujše je potolkla po Kraljevcih fare Sv. Jurija na Ščavnici in v Coetincih župnije Sv. Antona v Slov. goricah, kjer je sadje in grozdje v vinogradih na polovico uničeno. Prizadete so tudi nekoliko župnije. Negova in Sv. Peter pri Radgoni. Nevihte, uim in hudega vremena reši nas o Gospod!

(Surovost na železnici.) Prijatelj nam piše: Jako neprijetno je marijnoceljske slovenske romarje dirnila nebržnost in surovo postopanje železniškega osebja na progi od Kapfenberga do Au-Seewiesen. Prišedšim v Kapfenberg nudila se je le nekaterim romarjem prilika, odpeljati se naprej. Ostalih redni vlak, ki je kmalu za romarskim odšel, ni hotel vsprejeti, četudi je imel precej prostora. Tako so morali romarji cele štiri ure čakati na vrniviši se romarski vlak in sredi noči se le so došli v Marijino Celje. Kako pa se je postopalo z romarji nazaj grede, bije v obraz vsaki dostojnosti in olik. Tisoč romarjev dospe do kolodvora, kjer jih čaka vlak s komaj dvema vozema za osebje. Bilo ni v njih prostora niti za 50 oseb. In kam z drugimi romarji? Hitro izpraznijo svinjske vozove. Romarji morajo gledati, kako prašiči marširajo iz vozov in Slovincem pripravljajo prostore. V te nedostojne, smradljive prostore in v nepokrite, sicer le za prevažanje lesu in premoga rabljive voze, so napehali naše romarje. Na nepokritih vozeh je vesčas romarje pral dež. Sprevodniki nočejo odpreti vozev za osebje, dokler ni natlačen zadnji prostorček navedenih vozev. To je vendar nečuveno, da se kaj takega more pripetiti v prosvitljeni dobi XIX. stoletja. Ali je to ona toliko hvalisana »humaniteta« in olika nemškega naroda? Mi odločno protestujemo zoper tako ravnanje proti slovenskemu ljudstvu, tem bolj, ker smo prepričani, da se je to namenoma zgodilo. Dotični železniški uradniki so dobro vedeli, koliko romarjev je v Marijinem Celju, imeli bi se torej brigati, da vse dostojnim potom privedejo nazaj v Kapfenberg. A to se je opustilo in smatra se, da iz mržnje do slovenskih romarjev. Zato pričakujemo, da se bodo prireditelji letošnje božje poti v Mar. Celje zoper to nečuveno postopanje pritožili pri deželnem odboru.

(Egon von Pistor) se baha po nemških listih, da bo »Slov. Gospodarja« kmalu v kozji rog ugnal. Veste, g. Pistor, kaj Vam pravi »Slovenski Gospodar«? Naš list se je kaval že z drugačnimi gospodi nego ste Vi, in se nobeden mu ni korajže odkupil. Zato je že sedaj gotovo, da nam je tudi Vi ne boste. Gospod Pistor, bodite pametni in varčujte z denarjem.

(V Poljčanah) pod župnijskim vinogradom na Čretniku je našla viničarka 15. avgusta pod vejami človeško truplo, katero je že znabiti 14 dni tam ležalo in že bilo od več živalic načeto ter dajalo hud smrad. Spoznali so ga kot piskrovezca Andreja, kateri je imel vzadaj na vratu že kakih 10 let pest debelo otekline. Na sumu uboja je posestnik Urlep, katerega so takoj zvezanega odpeljali.

(Nemška laž.) Tudi naša »Marburgerca« poroča o slovenski jubilejni pevski slavnosti, ki se je vršila v Celju, ali kakor pravi nemški list tako lepo »v naši ljubki (!) nemški obmejni trdnjavi.« List poroča svojim čitateljem, da so Slovenci v Celju polivali Nemce s solitarno kislino. Seveda je to debela laž, kakoršne sme le »Marburgerca« prinašati svojim zabitim nemškim čitateljem. Kajti resnica je, da je Nemeec Viljem Oechs, upravnik celjske »vahtarce«, polil blg. gospo Sršenovo iz Ljutomera z žvepleno kislino ter bil na to takoj odveden v luknjo, kjer sedaj premišluje

plemenitost svojega nemškega dejanja. Če nam »Marburgerca« tega ne verjame, pa naj gre vprašat v celjsko kajho, saj je navajena občeovati s »kajharji.«

(Cesarjev god.) Raz vsa javna poslopja vihrajo danes zastave. Na rotovžu so bili vendar toliko takti, da niso razobesili nobene frankfortarice.

(Županski shod v Ljubljani.) V sredo se je vršil v Ljubljani shod slovenskih županov. Udeležilo se ga je do 500 županov iz vseh slovenskih pokrajin. Iz Štajarskega jih je bilo kakih 150. Že v torek zvečer so se ššli župani v »Narodnem domu« na prijateljski razgovor. Župane je pozdravil ces. svetnik Murnik, odgovoril je pooblaščenec Drag. Hribar in metliški župan Jutroš. V sredo točno ob 11 se je začelo slavnostno zborovanje. Ljubljanski župan pozdravi vse navzoče župane in poslance, nato se voli predsedstvo. Predsednikom je bil izvoljen ljubljanski župan Hribar, podpredsednikom dr. Rudež, dr. Ipavec, Anton Muha, Fr. Muri, zapisnikarjem Jelusič in Anton Goričar iz Mozirja. Župan ljubljanski je govoril slavnostni govor ter nazadnje prebral udanostno adreso. Dr. Šegula predlaga dostavek k adresi glede slov. vseučilišča v Ljubljani. Popoldne se je vršilo drugo posvetovanje. Ko sklepamo list, še nimamo o tem posvetovanju poročila iz Ljubljane. — Torej prihodnjič!

(Nemška razdivjanost ob jubilejni slavnosti.) Iz Celja se nam piše: Med tem ko se je vršila preteklo nedeljo v našem mestu pevka slavnost v proslavo petdesetletnega vladanja našega presvitlega cesarja, dogajali so se od strani Nemcev in od njih naščuvane druhali nečuveni škandali, ki bodo še v poznih časih pričali o podlosti naše nemškutarske druhali. Nemci in naščuvana druhal hoteli so na vsak način motiti slavnost, vpila in rjula je ter skušala siloma vdreti v Narodni dom, kjer se je ta slavnost vršila. Poklicalo se je na pomoč 35 orožnikov in dve stotniji vojakov, ki so razgrajalce razpršili, ter prostor pred Narodnim domom obkolili. A druhali razgrajala je še nadalje, klicala neumorno svoj »heil« in pela »Wacht am Rhein«. Vodjo te fakinaže, Vilj. Oechs, in nekaj glavnih kričačev posrečilo se je žandarmeriji zapreti, na kar je nemir nekoliko potihnil, vendar popolnega miru ni bilo celo noč. V ponedeljek bil je izlet na Teharje. Med tem časom pripeljalo se je nekaj nemških biciklistov, kdo ve od kod, k napovedani dirki. Peljali so se s spremstvom celjskega moba, med velikim krikom in vikom naravnost pred Narodni dom. Tukaj se je druhal ustavila, ter jela pretepati nekatere tam stoječe Slovence. Zvečer po končani dirki so se zopet pritepli pred Narodni dom »nagajat« in zopet skusili siloma priti noter. Nekaj skafov mrzle vode od zgoraj jih je za nekaj časa razgnalo. Naš modri mestni urad je zaukazal gostilničarju, da mora gostilno takoj zapreti. Gostilničar pa je zahteval to prepoved pismeno in ob enem izjavil, da bode v tem slučaju zahteval 200 gld. odškodnine, na kar je slavni mestni urad to svojo smešno zahtevo umaknil. Zopetni prihod vojakov in orožnikov je še le pijane nemirneže odgnal izpred Narodnega doma. Vendar so isti razgrajali v rotovski ulici tako dolgo, dokler jih niso vojaki z nasajenimi bajoneti porinili naprej in tudi to ulico zaprli. Tako se je toraj morala vršiti cesarska jubilejna slavnost leta 1898 v Celju v senci bajonetov. Tega ne bi bili pričakovali niti v sanjah. To nedostojno in nesramno vedenje celjskih Nemcev naj ostane pribito kot neovrgljiv dokaz nemške nehvaležnosti napram svojemu dobremu vladarju. Mi Slovenci pa kličemo tem krepkejše in navdušenejše: Bog živi našega cesarja Franca Jožefa, pogibelj vsem avstrijskim prusakom z našimi celjskimi razgrajaci vred!

(Nagla smrt v gostilni.) V Celji je v Lemeževi gostilni v petek zvečer zadela kap 67letnega Jožefa Krigl-na, vpokojenega nižjega uradnika južne železnice. Bil je takoj mrtev. Bog nas nagle smrti varuj!